

Abraham som stamfar

Fortællingen om Abraham, Sara, Hagar, Isak og Ismael fra *Skolebibelen* af Bodil Busk Sørensen, Religionspædagogisk Forlag, 2000.

Gud kalder Abraham

Abraham boede i byen Ur i Kaldæa. Hans kone hed Sara. Hun var meget smuk. Men hun havde den sorg, at hun endnu ikke havde fået nogle børn, og hun og Abraham havde efterhånden været gift i mange år.

En mørk aften, da Abraham stod uden for teltåbningen, talte Gud til ham og sagde: »Se på himlen, og tæl stjernerne, hvis du kan.« Og han tilføjede: »Så mange skal dine efterkommere blive.« Abraham troede på Guds løfte, men han undrede sig over, hvordan det skulle gå til, for han og Sara var op i årene, og de havde endnu ikke fået nogen børn.

Hagar og Ismael

En dag sagde Sara til Abraham: »Jeg får sikkert aldrig nogen børn. Tag derfor min slavinde Hagar til medhustru, så hun kan føde en søn til mig.« Abraham gjorde, som Sara sagde. Han tog Saras slavinde Hagar, der var egypterinde, til sin anden kone, og efter en tid blev Hagar gravid.

Da Hagar blev klar over, at hun ventede et barn, blev hun stolt og begyndte at se ned på sin frue Sara. Det var for meget for Sara, hun blev vred og jaloux og klagede til Abraham: »Det er dit ansvar, at jeg bliver behandlet uretfærdigt,« sagde hun, »jeg har selv givet min slavinde til dig, og nu, da hun er blevet gravid, tillader hun sig at være nedladende over for mig. Hun tror, at hun står over mig.« Abraham svarede: »Det er dig, der bestemmer. Gør, som du vil, med Hagar.« Fra den dag behandlede Sara sin slavinde Hagar så hårdt, at hun til sidst flygtede ud i ørkenen.

Her traf Herrens engel hende ved en kilde, hvor hun sad ensom og udmattet: Englen spurgte: »Hagar, hvorfor sidder du her, og hvor skal du hen?« Hagar svarede, at hun var på flugt, fordi hendes frue mishandlede hende. Da sagde englen: »Gå tilbage til Sara, og find dig i, at hun behandler dig dårligt. Dine efterkommere skal blive så mange, at ingen kan tælle dem.« Hagar gik tilbage til sin frue, som englen havde sagt, hun skulle. Kort tid derefter fødte hun en dreng, og Abraham gav sin søn navnet Ismael.

Gud besøger Abraham og Sara

Det var midt på dagen, luften dirrede af varme. Solen stod højt på himlen, men ved Mamres Ege var der skyggefuldt og svalt. Abraham sad i teltåbningen og døsede, da han pludselig fik øje på tre mænd, der kom gående. Han rejste sig og så, at det var Gud og to af hans engle.

Abraham løb dem i møde og kastede sig til jorden for dem og sagde: »Herre, gå ikke forbi din tjeners hus. Lad mig hente lidt vand, så I kan få vasket støvet af jeres fødder. Imens kan I hvile jer i skyggen under træerne. Så vil jeg komme med lidt mad, så I kan styrke jer, nu da jeres vej falder forbi mig, jeres tjener. Bagefter kan I drage videre.« Abraham talte i et væk, så ivrig var han for at vise sin gæstfrihed. De fremmede svarede: »Gør blot, som du siger.«

Abraham skyndte sig ind i teltet til Sara og sagde: »Tag i en fart det fineste mel, du har, og bag et brød.« Derefter løb han ud til kvæget og fandt en god og fin kalv. Den gav han til karlen, som skyndte sig at slagte og tilberede den. Da brødet var bagt, og stegen var stegt færdig, blev der serveret for gæsterne. Abraham stod selv hos dem og så efter, om alt var, som det skulle være. Under måltidet spurgte Gud: »Hvor er Sara, din kone?« Abraham svarede: »Hun er inde i teltet.« Da sagde Gud: »Næste år ved denne tid kommer jeg tilbage til dig, og så har din kone Sara en søn.«

Sara stod og lyttede i teltåbningen bag ham. Hvad var det, hun hørte? Skulle hun og Abraham få en søn, inden der var gået et år? Sara lo! Den fremmede vidste nok ikke, hvor gammel hun var.

Men Gud sagde til Abraham: »Hvorfor ler Sara og tænker: Skulle jeg virkelig få børn nu, da jeg er blevet gammel? Intet er umuligt for Herren! Næste år ved denne tid kommer jeg tilbage til dig, og så har Sara en søn.« Sara blev bange og forsøgte at redde sig ved at lyve. »Jeg lo ikke,« sagde hun. Men Gud sagde: »Jo, du lo!«

Isak og Ismael

Og det gik som Gud havde lovet. Sara blev gravid og fødte en søn. Sara var lidt bange for at blive til grin, fordi hun var så

gammel. Men hun var også stolt over, at hun havde født Abraham en søn, for hun sagde: »Det havde ingen troet at jeg skulle komme til at amme børn, allermindst Abraham.« Nu forstod Abraham, hvad Gud engang havde sagt til ham: at hans slægt skulle blive talrig som stjernerne på himlen. Han havde ventet længe, men nu stod han med drengen i sine arme, og han gav ham navnet Isak.

Abraham holdt en stor fest den dag, Isak var så stor, at han ikke længere skulle have mælk hos sin mor. Da så Sara pludselig, at Hagars søn Ismael legede med sin lille halvbroder Isak. Hun kaldte på Abraham og sagde: »Jag denne slavinde Hagar og hendes søn bort, for hendes søn skal ikke arve sammen med min søn Isak.«

Abraham blev ked af det, for Ismael var også hans søn. Men herren sagde til ham: »Du skal ikke være bekymret for Hagar og Ismael. Gør som Sara siger, for det er Isak, der skal føre din slægt videre. Men fordi Ismael er din søn, vil jeg også gøre hans efterkommere til et stort folk.«

Tidligt næste morgen kaldte Abraham slavinden Hagar og hendes søn Ismael hen til sig. Han gav Hagar nogle brød og vand i en lædersæk, rakte hende drengen og sendte dem bort. Hagar drog af sted med sønnen på armen, men fór vild i ørkenen. Vandet hun havde med, slap op. Hun lagde drengen under en busk og gik lidt væk derfra, for hun ville ikke se ham dø. Der sad hun og græd. Men Gud hørte drengen, og en engel råbte til hende: »Du skal ikke være bange Hagar, for Gud har hørt jeres klage. Gå hen og hent drengen, og pas på ham, for Gud vil gøre ham til et stort folk.«

Hagar rejste sig, og nu opdagede hun en brønd ikke langt derfra. Hun gik hen og fyldte lædersækken med vand og gav drengen noget at drikke.